

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 3 (354)
2020. gada
9. februāris

VISPASAULES SLIMNIEKU DIENA – 11. FEBRUĀRIS

Tie, kas redz ciešanas vienīgi cilvēku acīm, nevar izprast to nozīmi un var viegli krist izmisumā. Labākā gadījumā tie tās pieņem kā nenovēršamas. Kristieši turpretī zina, ka ciešanas var pārveidot, ja tās tiek uzpurētas Dievam, par pestīšanas veidu, svētuma ceļu, kas palīdz sasniegt debesis. Kristietim ciešanas neizraisa bēdas, bet prieku: prieku apziņā, ka Kristus krustā visām ciešanām ir atpestīšanas vērtība.

Pāvests

Francisks vēstījumā šai slimnieku dienai atgādina Jēzus vārdus: „Nāciet pie manis visi, kas strādājat un ciešat grūtības, un es jūs atspirdzināšu” (Mt 11: 28). Uzlūkojot Jēzu ar cerību, ka viņš slimajiem palīdz, viņā var gūt mierinājumu. Slimnieki tiek rosināti stāstīt viņam par savām ciešanām, varbūt arī par savu vientulību; uzpurēt viņam visus savus krustiņus. Lai gan bieži tie šķiet nepanesami, tie nenospiež, jo pats Jēzus tos nes slimo vietā: „Viņš nesa mūsu grūtumus un uzņēmas mūsu ciešanas” (Is 53: 4).

Šajā Kristus sekošanas ceļā var piedzīvot dziļu prieku, ka tiek pildīta Dieva gribu. Šis prieks atbilst ciešanām, jo ir Dieva bērnu prieks par to, ka tie aicināti sekot Jēzum viņa Golgātas ceļā.

Sākumā sv. Jānis Pāvils II, kura simtgadi atzīmējam 18. maijā, bija enerģijas pilns, ceļojot, tiekoties ar cilvēkiem dažādās pasaules malās. Vēlākajos gados viņš pazemīgi liecināja par ciešanām, pacietīgi pieņēma mī-

novājināšanos, aizvien vairāk nespējot runāt. Šādi viņš redzami norādīja dziļo patiesību, ka Kungs atpestījis mūs ar savu krustu, ar ciešanām kā savas mīlestības izpausmi. Pāvests norādīja, ka ciešanas nav tikai kaut kas negatīvs, kaut kam iztrūkstot, bet arī pozitīvs. Kristus mīlestībā, Dieva un tuvākā mīlestībā pieņemtas ciešanas ietver atpestīšanas spēku, mīlestības spēku, kas ne vājāks, nekā sākuma gados īstenotais. Pāvests mācīja mīlēt ciešanas, izprast vārdus, ka esam pestīti krustā un caur krustu.

(turpinājums 3.lpp)

Dievkalpojumi Rīgas Sv. Jēkaba katedrālē

Svētdiena, 9. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 5. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par Valerijanu un Lidiju Jonikāniem
Svin V.E. arhibīskaps. Mazo svētību piešķiršana
15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Preisu Ēriku Lūciju
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 10. februāris. Sv. Sholastika, jaunava. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise Veltas Priedules nodomā

Otrdiena, 11. februāris. Lurdas Dievmātes. Slimnieku diena.

8.00 Sv. Mise pateicība Dievam par Skaidrītes nodzīvotiem 85. gadiem
19.00 Sv. Mise Onkoloģiskajā centrā.

Trešdiena, 12. februāris.

8.00 Sv. Mise Zigurda Kārklīņa nodomā pateicība par bērniem
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 13. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Māriju Vaičulāni

Piektdiena, 14. februāris. Sv. Cirils, mūks, un sv. Metodijs, bīskaps. Eiropas aizbildņi. Svētki..

8.00 Sv. Mise par +Artu un +Arnoldu Labsvārdiem; Jēzus Sirsds litānija

Sestdiena, 15. februāris.

8.00 Sv. Mise par Līgu ģimenes dzīvotiem un mirušajiem
11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam
18.00 Sv. Mise-Dziedināšanas dievakalpojums

Svētdiena, 16. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 6. svētdiena

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par Leontiju Zujevu – pateicība par 85. nodzīvotiem dzīves gadiem
13.15 Aizsākas svētdienas skola
15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Raimouda Klancberga un Karīnas Klancbergas nodomā par dzīvotiem un mirušajiem
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 17. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Zaharovu Allu

Otrdiena, 18. februāris.

8.00 Sv. Mise par Veras Larionovas veselību un par +Jadvīgu, +Leonu, +Anatoliju, +Zinaīdu Larionoviem un +Annu Driču

Trešdiena, 19. februāris.

8.00 Sv. Mise par Jāni Sauli
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 20. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Jevgēniju, +Gunāru, +Antonu Kokiniem un +Peteri, +Eleonoru, +Nikolaju Andžāniem

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

*Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diakons Gunārs Konstantinovs:
tālr. 67326419, mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv*

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:
harisime@inbox.lv; mob. 27001445*

Piektdiena, 21.februāris.

8.00 Sv. Mise par Lijas Riheteres veselību un veiksmi; Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 22. februāris.**Sv. apustuļa Pētera katedra. Svētki.**

8.00 Sv. Mise par Ziemeņu dzimtas dzīvajiem un mirušajiem

Svētdiena, 23. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 7. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
 9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās
 11.00 Galvenā Sv. Mise par Toma Aleksandra veselību un labklājību
 13.15 Svētdienas skolas nodarbības
 15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
 18.00 Vesperes
 18.30 Sv. Mise par +Maksimu Polomko

Vispasaules slimnieku diena – 11. februāris

(nobeigums)

Abus šos aspektus atrodam arī Jēzus dzīvē. Sākumā viņš māca prieku par Dieva valstību, nes cilvēcei savas dāvanas. Vēlāk viņš aizvien vairāk iegremdējas ciešanās līdz pat pēdējam saucienam uz krusta. Tieši šādi viņš mācīja, kas ir Dievs, ka Dievs ir mīlestība. Kā cilvēks, pieņemot mūsu ciešanas, viņš ņem mūs savās rokās un iekļauj mūs savā mīlestībā. Vienīgi mīlestība īsteno šo atpestīšanu, šķīstīšanu un atdzimšanu.

Pasaulē, kas izceļ aktīvismu, jaunību, spēku, skaistumu, jāmācās patiesības par mīlestību, kas izpaužas ciešanās, šādi nesot atpestīšanu cilvēkam, vienojot mūs ar Dievu, kas ir mīlestība.

Mums jāatver sirds cietējiem, veciem, jāsaprot, ka viņu ciešanas atjauno cilvēci, rada mūsos mīlestību, vieno mūs ar Kungu. Īstās ciešanās grūti patiesi

vienoties ar Kungu un palikt vienotībā ar cietošo Kungu. Lūgsimies par visiem cietējiem, darīsim ko vien varam, lai tiem palīdzētu. Reizē, novērtēsim cilvēka dzīvi, īpaši cietošo dzīvi līdz galam.

No krusta teoloģijas nāk šī kristietības pamatvēsts: Kristus mīlestība ir klātesoša ciešanās; tā mudina vienoties ar viņa ciešanām. Ciešanas jāmīl ne tikai vārdiem, bet ar visu darbību. Tikai šādi esam īsti kristieši. Cilvēctības mēru nosaka spēja pieņemt ciešanas un cietējus. Kur trūkst šī spēja, tur cilvēks tiek mazvērtēts. Lūgsim Kunga palīdzību ciešanās, lai viņš tuvina mūs visiem cietējiem.

Pateicoties dievišķai atklāsmei, labi zinām, ka ciešanas un sāpes pieder cilvēka stāvoklim pirmdzimtā grēka dēļ (sal. Rad 3: 17– 9). Tomēr, šīm sāpēm un ciešanām ir atpestīšanas vērtība, jo tās uzņēmas Kristus, kas „atzīts par cilvēku tajā, kas ir ārējais, viņš pazemināja sevi, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Fil. 2: 8). Jēzus Kristus – īsts Dievs un īsts cilvēks – vēlējās atpirkt mūs no grēka, no ciešanām un nāves. Tāpēc viņš cieta asiņainās ciešanas un galu galā salika savu dzīvību upurī uz krusta. Tam sekoja godpilnā augšāmcelšanās. Šādi tika atpestīta cilvēce.

Šajā atpestīšanā, Jēzus Kristus darbā jums ir īpaši svarīga loma. Kā saka sv. Pāvils, slimie un cietēji papildina savā miesā to, kas iztrūkst Kristus ciešanās (sal. Kol 1: 24). Kristus reiz uz visiem laikiem iegūtā atpestīšana turpinās vēsturē viņa Baznīcā, kas paļaujas savukārt uz kristiešu sāpēm un ciešanām. Šo ticības patiesību atkārtoti uzsvēra sv. Jānis Pāvils II savā apustuliskajā vēstulē *Salvifici Doloris* (1984).

Savā pēdējā grāmatā „Atmiņa un identitāte” (2005) Jānis Pāvils II atstājis ciešanu izskaidrojumu ne tik kā teoloģisku, jeb filozofisku teoriju, bet kā izrietējumu no personīgi noietā ciešanu ceļa, stiprinoties ticībā krustā sistajam Kristum. Šis izskaidrojums ticībā dod nozīmi ciešanām kopībā ar Jēzu Kristu. Vienlaikus grāmatā iet runa par milzīgo ļaunumu, kas izvērsās pat valsts struktūrās.

Vai ļaunums ir neuzvarams? Vai tas ir galīgais spēks vēsturē? Ļaunuma pieredzes dēļ būtiskais jautājums kļūst atpestīšana. Vai pastāv robeža, pret kuru zūd ļaunuma spēks? Jā, tāda ir. Ļaunumu ierobežo dievišķā žēlsirdība. Iepretī vardarbībai, ļaunuma izpausmei stājas pretī Dieva žēlsirdība.

Ļaunuma spēku, varu ierobežo, pārvar Dieva Dēla ciešanas uz krusta. Saliekot sevi upurī par mums visiem, Dievs deva jaunu nozīmi ciešanām, pavēra jaunu dimensiju, jaunu kārtību: mīlestības kārtību. Kristus ciešanas uz krusta deva radikāli jaunu nozīmi ciešanām, pārveidojot tās no iekšienes. Visas cilvēka ciešanas, visas sāpes, visas nespējas satur sevī pestīšanas solījumu. Ļaunums ir klātesošs pasaulē daļēji tāpēc, lai izraisītu mūsu mīlestību, mūsu pašatdevi nesavtīgā kalpošanā tiem, kurus apmeklē ciešanas. Kristus ir atpestījis pasauli; ‘Ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti’ (Is 53: 5)” (189. lpp.).

Tas viss izsaka ticību, kas izdzīvota un pieaugusi caur ciešanām. Protams, cilvēkiem jādara viss iespējamais, lai mazinātu ciešanas, lai kavētu netaisnību, kas izraisa ciešanas nevainīgajam.

Tomēr, jācenšas pēc tā, lai cilvēki atklātu ciešanu nozīmi un šādi spētu pieņemt savas ciešanas un vienot tās ar Kristus ciešanām, kuras šādi kļūst par spēku pret ļaunumu pasaulē.

Baznīca kā laba Māte rūpējas par slimajiem un tajos saskata cietošo Kristu. Viņa nemītīgi lūdzas, lai slimības gulta kļūtu it kā par altāri, kur var uzpurēt sevi Dievam, viņa godam un pasaules pestīšanai.

Kristus un Baznīcas rūpes pret cietējiem miesā un garā spēcīgi izpaužas Slimnieku sakramentā, kas palīdz panest sāpes, mudina nekrist izmisumā, kas bieži pavada slimību; ja tas ir Dieva plānos, tas dod arī miesas veselību.

Galvenokārt tas dod dvēseles veselību, ļauj piedzīvot Jēzus klātbūtni un sagatavo atgriezties Tēva mājās, kad viņš to vēlas, ar mieru un prieku, kas raksturo labus un uzticīgus bērnus.

Sv. Jāņa Pāvila II simtgades ietvaros pieņemsim šo viņa dzīvē pausto vēsti un novērtēsim Jēzus piedāvātos līdzekļus, īpaši svētos Sakramentus un katedrāles dziedināšanas dievkalpojumus, iespējas kalpot slimnīcās un pansionātos, lai vēl ciešāk vienotos ar krustā sisto un augšāmcelto Kristu!

Metēņu svētki

Mana bērniņa pagāja gleznainā
Latgales nostūrī. Tuvumā nav pilsētas, pat
lielceļš likumo pāris kilometru attālumā.
Gar mājām iet tikai iebraukts lauku celiņš,
kas atmiņā atsauc vārdus no dziesmas:

Pa to ceļu, kas gar ciemiem
Slīd, kur dārzos rozes zied...

Arī līdz šim vasarā zied ne tikai
rozes, bet arī ceriņi, jasmīni un dažādas
puķes; sevišķi krāšņi zied peonijas
dažādās krāsās, vēlāk dālijas u. c. Apkārt
koki: liepa, bērzi, kļavas, oši. Augļu dārzos
priecē pavasarī ar košajiem ziediem, bet
rudenī ar bagātīgiem augļiem. Gaisā
virto visu augu
aromāts, kas
sastopams tikai tādā
pasakainā neskartās
dabas stūrītī. Tas
viss vasarā, rudenī,
bet mans mērķis
pastāstīt par ziemas
priekiem.

Ziema sākās
ar Ziemassvētku
gaidām, ar jautrām
rotaļām pie eglītēm,
ķekatu gaitām, vizināšanos ar slēpēm,
ragaviņām un slidām. Kā atvadas ziemai
ar plašu vērienu mēs svinējām „Metēņus”
vai Aizgavēni. Mūsu vecākiem, arī
pārējiem apkārtējiem, nebija lielas zemes
platības, bet reljefa ziņā tik liela dažādība!
Bija klajumi, kas mijās ar nelielām
pļaviņām, uzkalniem, koku puduriem un
pat skuju koku mežu, kas saucās
„Priežukalns.” Katram zemes gabaliņam
bija savs nosaukums: Lapsu kalns,
Vaboles kalns, Siena purvs u. c. Mūsu
zemītes robežās tecēja arī upīte, kur
vasarā ķērām līdakas un rotaļājāmies ar
dēlēm. Katrs zemes stūrītis mums dāvāja

kādus prieka brīžus un jaukas atmiņas.
Daudz ko varētu stāstīt no mūsu bērniņas
atmiņām, bet visjaukākās atmiņas par
„Metēņu” jaukajām svinībām. Svinības
sastāvēja no vizināšanās no kalna uz leju
un no garšīgajām maltītēm, ko mēs
baudījām pārmaiņus ar nebēdīgajiem
braucieniem no kalna. Šim nolūkam
vislabāk noderēja „Vaboles” kalns, kas
bija pietiekoši augsts, lēzens, un tam
sekoja pļava, kas rudenī pārplūda, salam
iestājoties uz sala un bija īsta slidotava.
Tādā veidā ragaviņas no kalna turpināja
ceļu pa ledu labi tālu, un bieži šie
braucieni beidzās arī ar krišanu no
ragavām, jo tās pa ledu skrēja lielā

ātrumā, dažreiz tās
nevarēja novaldīt,
bet arī kritieni tika
pavadīti ar jautriem
smiekliem. Par
laimi, nekādas
traumas negadījās.
Kalnā sanāca visi
apkārtējo kaimiņu
bērni. Ar parastām
bērnu ragaviņām
vien nepietika,

lielākie bērni atstāja no mājām
„kamanas”, kurās parasti jūdza zirgus
izbraucieniem, bet te vizināšanās
„karstumā” arī tās ripoja no kalna uz leju.
Kāda jautrība te valdīja!!! Vizināšanās no
kalna bija tikai viena daļa no „Metēņu”
priekiem.

Valdīja uzskats, ka šīnī dienā
vismaz septiņas reizes ir jāpaēd. Lai būtu,
ko ēst, par to gādāja mūsu māmiņa.
Kurināja lielo maizes krāsni, cepa tur jau
iepriekš sagatavotās gaļas un asins –
putraimu desas. Desu gatavošanā arī
mums, bērniem, bija jāpiedalās. Gaļas
desas gatavojām no pašu cūciņas

nobarotas, nokautas. Gaļu samaļot, klāt lika ķiplokus, sīpolus un citas garšvielas. Asins desas taisījām no cūciņas asinīm un miežu putrainiem. Ceptas tika krāsnī, pēc tam uz pannas, pēc vajadzības uzsildīja ar attiecīgu mērci. Kas bija par garšu!! Tik garšīgas vairs savā dzīvē netiku baudījusi. Un pankūkas! Visu dienu māte kurināja krāsnī un cepa lielās pankūkas, lai pietiktu ne tikai pašu bērniem, bet arī pārējiem, kas ieskries ciemos.

Tā kā mums bija jāpaēd septiņas reizes, tāpēc regulāri, starp braucieniem no kalna, bija jāskrien mājās un jābauda garšīgie „Meteņu” ēdieni. Tā mēs svinējām „Meteņus.”

Mūsu bērniība bija daudz interesantāka, kā tagadējiem bērniem. Mums nebija bagātu rotaļlietu, tikai pašu gatavotās. Arī slēpes, ragaviņas un slidas gatavoja mums tētis ar mūsu vecākā brāļa palīdzību. Brālis mums arī gatavoja dažādas rotaļlietas no koka griezumiem: gotiņas, zirdziņus. Pats sev izgatavoja arī mandolīnu, un pats iemācījās spēlēt. Mēs, meitenes, pašas sev šuvām lelles, kā mācējām. Mūs neviens nelutināja. Visi savu spēju robežās tika iesaistīti darbā. Sākumā ganu gaitas, pēc tam saimniecības darbos atbilstoši katra spējām. Mēs bijām ģimenē seši bērni. Mums nevajadzēja draudēt ne ar siksnu, nedz žagariem. Mēs redzējām, cik grūti strādā mūsu vecāki, tāpēc mēs labprāt iesaistījāmies darbos, viens otru balstīdami.

Tā mēs visi izaugām par godīgiem, strādīgiem cilvēkiem, visi ieguvām izglītību un dzīvojām cilvēka cienīgu dzīvi. Novēlu arī tagad visiem lasītājiem novērtēt senču tradīcijas un labi sagatavoties Gavēņa laikam.

Felicija Mičāne

Svētdienas skolnieku liecības

Svētdienas skola manā skatījumā ir viens no veidiem, kas var palīdzēt cilvēkam pievērsties Dievam un atrast savu ceļu pie viņa. Protams, cilvēki, kas sirdī un dvēselē kristīgam dzīvesveidam nav gatavi un to patiesi nevēlas, ar svētdienas skolas palīdzību neatradīs arī ceļu pie Dieva. Manuprāt, pati lielākā vērtība, ko svētdienas skola māca, ir Dieva mīlestība uz cilvēkiem, no kuras izriet arī prasme cilvēkiem mīlēt vienu otru. Mūsdienās cilvēki ir kļuvuši nežēlīgi un nedomā par savas rīcības (kaut vai tie būtu tikai vārdi) sekām, tādējādi dāvājot viens otram nevis mīlestību un sirdsmieru, bet naidu un dusmas. Svētdienas skola, ja tā var teikt, ir tāds kā spēks, kas palīdz cilvēkos izplatīt mīlestību. Tai saujīnai cilvēku, kuriem svētdienas skola iemāca mīlēt vienu otru un parāda Dieva mīlestības spēku, spēj nodot šo mācību arī tālāk.

Vēl viena svētdienas skolas vērtība ir zināšanas, kuras tā sniedz par kristietību. Cilvēkam, kura zināšanas līdz šim ir bijušas visnotaļ ierobežotas, tiek sniegta iespēja izzināt baznīcas vēsturi, kā arī iepazīt Jēzu Kristu. Tas palīdz nākotnē veidot stabilu kristīgo ceļu uz baznīcu.

Svētdienas skolas izlaidums
26. janvārī

Mans vienīgais ieteikums vai novēlējums vairāk gan būtu adresējams svētdienas skolas apmeklētājiem, man tai skaitā. Es vēlētos, lai mūsu ceļš pie Dieva pēc svētdienas skolas beigām, kā arī kristībām un iesvētībām nebeigtos. Bieži vien cilvēki dažādu iemeslu dēļ pēc laika pārtrauc svētdienas skolā uzsāktu ceļu pie Dieva - pārstāj lūgties un iet uz baznīcu. Es visiem, arī sev, gribētu ieteikt mēģināt no šī ceļa nenovirzīties, jo Dievam šai pasaulē ir svarīga nozīme. Dievs ir kā neredzama roka, kas palīdz pārvarēt dzīves grūtības un pasargā no nelaimēm - ir tikai jātic tam un jāmīl!

* * *

Šī skola ir daudz savādāka, kā iepriekšējās, kurās esmu mācījies, studējis, jo šeit mēs esam visi vieni, brāļi un māsas. Šī ir viena no mācībām, kas, varētu teikt „aizrauj”, jo skolās, ne visās mācībās var ar interesi klausīties lektorā, šajā gadījumā diakonā. Ar nepacietību gaidīju jau nākošās svētdienas pēc katras nodarbības, tikai žēl, ka tagad jau tā bija pēdējā.

Viens no iespaidiem bija tāds, ka svētdienas skolu apmeklēja dažāda vecuma gājuma cilvēki. Kādreiz, kad mācījos, man likās, ka svētdienas skolas apmeklēja attiecīgi bērni.

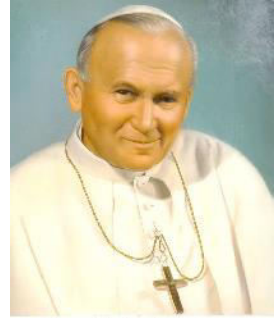
Kad visi sanākam kopā, tad valda tāds vispārējs miers visapkārt. Ļoti patika tās tējas pauzītes, kuras paši mēs sagatavojam. Diakons Gunārs vienmēr gatavs atbildēt uz mūsu jautājumiem. Ne uzreiz rodas drosme to darīt, bet ar laiku izdodas.

Ikvienam noderētu šāda pieredze, kas bagātina dzīves ceļā.

Žēlsirdībā bagātais Tēvs

Enciklika par Dieva žēlsirdību *Dives in Misericordia* izdota 1980. gada 30. novembrī. Tā atgādina Tēva žēlsirdības atklāšanos Jēzū Kristū, kas sludināja žēlsirdības Evaņģēliju. Dieva žēlsirdība jau darbojās Izraēļa tautas vēsturē, tās patieso raksturu atklāj Jēzus līdzība par pazdušo dēlu (sal. Lk 15: 14 – 32), kurā uzsvēta cilvēka cieņa:

pazdušais dēls atjaunojas cieņā, atgriežoties pie patiesības par sevi, par savu dēla stāvokli

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

attiecībās ar Tēvu. Jēzus Lieldienu noslēpums vispilnīgāk atklāj Dieva žēlsirdību, kas spēcīgāka par grēku un nāvi. Cilvēcei vajag žēlsirdību, kas pārsniedz taisnību, un Baznīcas, katra kristieša pienākums ir to vēstīt un ieviest dzīvē. Cilvēcei ir nepieciešama Dieva žēlsirdība, kurā jāizlūdz un jāīsteno Baznīcas misijā.

Žēlsirdību ar prieku jāizplata dažādās cilvēku situācijās, jo Dievs vēlas sasniegt, saskarties, palīdzēt jebkurā trūkumā. Dievs žēlsirdībā nāk pie mums, atver mūsu sirdis cerībai, ka vienmēr esam mīlēti savā trūkumā un grēcīgumā. Dieva mīlestība nav abstrakta, tā kļuvusi redzama un taustāma Jēzū Kristū.

Baznīcas vēsts ticamībai būtiski kristiešiem dzīvot saskaņā ar žēlsirdību un par to liecināt. Izplatot žēlsirdību, cilvēkus jārosina doties pie Tēva, doties kopīgi, sastopoties, lūdzoties, daloties grūtībās un pieredzē, priekos un pateicībā.

Prieks ir sludināt žēlsirdību, kādu pauž Jēzus, kas mazgāja sekotāju kājas, aicināja mūs to darīt (sal. Jņ 13: 17).

Lai sludinātu Dieva žēlsirdību, savās sirdīs jāuztur šī žēlsirdība, par kuru liecinām. Maiguma un līdzcieņības dvesma lai rosina tuvākmīlestības darbību. Otru jāuzlūko ar pacilājošu skatu kā brāli un māsu. Citiem kristiešos vispirms jājūt sapratni, novērtēšanu, cieņu un mīlestību.

Īsts žēlsirdības apustulis dziļi saprot, ka pats piedzīvojis Tēva žēlsirdību, to pazemībā aizvien piedzīvo. Aizvien jāšķīstī visa darbība un nodomi tā, ka žēlsirdīgā mīlestība kļūtu darbīga dziļā pārliecībā, ka saņemam žēlsirdību no tiem, kas to pieņem no mums. Īstā žēlsirdības darbībā ir šī abpusējība (sal. *Dives in Misericordia*, n. 14).

Dieva mūžīgā žēlsirdība tika atklāta Kristus pestīšanas darbā. Kaut gan šajā vēsturē redzam sāpīgās norādes uz ļaunuma darbību, tomēr esam pārliecināti, ka beigās ļaunums negūs uzvaru pār cilvēku un pasauli; tas nevar uzvarēt. Šī pārliecība izriet no ticības Tēva žēlsirdībai, kas “tā mīlēja pasauli, ka atdeva savu viendzimušo Dēlu, lai ikviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet iemantotu mūžīgo dzīvi” (Jņ 3:16).

Ticība dievišķai žēlsirdībai ļauj uzturēt cerību. Šī cerība saistās ne tikai ar sociālu atdzimšanu vai tikai cilvēka cieņas atjaunošanu. Mūsu cerība iet vēl dziļāk: tā ir vērsta uz Dieva solījumiem, kuri stipri pārsniedz laicīgās lietas. Cerības galīgais objekts ir līdzdalība Kristus pestīšanas darba augļos. Dieva Dēls uzņēms

trūkumu ar savu iemiesošanos. Mums viņam jāseko pa pazemības, trūkuma un pašizliegšanās ceļu, kas Jēzum bija no Betlēmes līdz krustam. Sastapsim Jēzu un kalposim viņam, izrādot žēlsirdību citiem. Šādi katrs varētu piedzīvot žēlsirdībā bagātā Tēva tuvību un mīlestību.

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

SVĒTDIENAS SKOLAS NODARBĪBAS

**uzsākas 2020.g. 16. februārī,
svētdien**

**SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ
plkst.13.15**

**Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt kristīti,
pieņemt pirmo Svēto Komūniju**

**(iet pie Dievgalda),
laulāties,**

**iepazīt vai padziļināt
Katoliskās Baznīcas**

ticības mācības pamatus

**Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši
un pieaugušie – visās vecuma grupās
Sazināšanās tel. 29654800; 29991637**

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

www.jekabakatedrale.lv